

Dum som en kråka

– Pröva den här!

Adam sträcker fram en orangelysande flytväst till Elias. Det är sommarlov och Elias är på besök hos sin kusin. Nu ska de ta båten och ge sig ut på en fisketur. Flytvästen passar och snart har de parkerat cyklarna och hoppat i båten. Dagen bjuder på solsken, men också en del vind. Båten guppar fram på vågorna. Adam ror vant mellan alla stora klippblock som ligger längs strandkanten.

– Vi ror ut en bit, där brukar det nappa bra, säger han med ett stort leende på läpparna. Jag vill testa mitt nya kastspö som jag fick av farfar i födelsedagspresent. Det var tur att jag hann fylla år så att du kan använda mitt gamla kastspö.

Elias nickar. Han har sett fram emot detta länge! Han älskar att vara hos Adam om somrarna och fiska. När man bor mitt inne i staden i vanliga fall blir det någonting alldeles extra att få komma ut på landet och havet. Men trots att han sett fram emot detta länge är det med skräckblandad förtjusning som han sitter i båten.

– Tror du det blåser upp till storm? säger han och försöker att inte låta alltför ängslig.

– När solen står högt på himlen!? Nej, i dag blir det ingen storm. Det blåser ju bara lite, säger Adam och vrider båten så att den guppar ännu mer i vågorna. Är det läskigt med vågor? Här kommer mer!

– Nej, det går bra, svarar Elias snabbt och försöker inbilla både sig själv och Adam att allt känns lugnt.

Plötsligt hör killarna hur något plaskar i vattnet. De tittar sig omkring för att se var ljudet kommer ifrån. Tio meter därifrån ser de någonting svart som guppar fram och tillbaka i vågorna.

– Tänk om det är en säl!? säger Elias.

– Vi ror dit och kollar, svarar Adam och vänder båten inåt land igen.

Några årtag senare ser de till sin besvikelse att det inte är någon säl, bara en stackars kråkunge.

– En kråka, utropar Elias med viss besvikelse och tänker att en säl hade varit häftigare. Men vad gör den här ute i vattnet? Det är ju ingen sjöfågel.

– Den måste ha varit på väg ut till holmen där ute, säger Adam och pekar.

Långt där ute ser Elias en välväxt och frodig liten holme. Killarna tittar på varandra och nickar. Deras fisketur har plötsligt förvandlats till en räddningsaktion. Kråkan måste upp ur vattnet och föras ut till holmen. Adam ror närmare. Sakta, sakta. När han är tillräckligt nära släpper han årorna och sträcker ut händerna för att plocka upp kråkan i båten. Han ställer den i fören. Kråkan darrar.

– Nu är du trygg i båten, säger Adam och tar tag i årorna igen, vänder båten och börjar ro.

Elias sitter längst bak och tittar på kråkan. Plötsligt ser han hur kråkan hoppar upp på kanten och börjar flaxa med vingarna.

– Kråkan rymmer, ropar han och just som Elias vänder sig om får killarna se hur kråkan flyger i väg. Men liten och blöt som den är, dröjer det inte länge förrän den ligger och kämpar i vattnet som förut. Adam ror fram till kråkan och denna gång är det Elias som lyfter upp den i båten igen.

– Sitt nu här, du klarar inte att flyga så långt själv, säger Elias och tittar förmanande på fågeln medan han intar sin plats där bak.

– Sex gånger fick vi lyfta upp kråkan innan vi var framme, berättar Adam vid middagen några timmar senare.

– Du, Adam, nu kan vi ändra ordspråket; dum som en kråka, säger Elias och skakar på huvudet. Den fattade ju inte att vi ville hjälpa den att komma fram.

Killarna är alldeles uppslukade av dagens äventyr och kråkan engagerar hela familjen.

– Hur ska den komma hem igen då? undrar Ella, Adams lillasyster.

– Vi får ro ut och fråga om den vill ha skjuts tillbaka, svarar Elias och flinar. Trots oron i början av dagen har äventyret gett honom mersmak!

– Risken är nog stor att kråkan gör om samma misstag igen, om den inte stannar så länge på holmen att den hunnit växa till sig, inflikar pappa.

– Det är nog fler än kråkan som skulle göra samma sak igen, säger mamma och ser pillemarisk ut.

Barnen tittar oförstående på mamma. Mamma fortsätter:

– Jag känner igen mig i kråkan. Tänk så ofta jag inbillar mig att jag måste klara av allt själv här i livet, ja till och med att det är min tro, min bön och mina goda handlingar som ska öppna himlen för mig. Ni fick vara en bra bild på Jesus i dag, när ni gång på gång plockade upp kråkan i båten igen. Ni visste att kråkan inte kunde klara det på egen hand och därför gjorde ni allt för att den skulle komma fram.

Killarna tittar på varandra. Det har de inte tänkt på. Häftigt att ett sommaräventyr med en dum kråka kan handla om Jesus!

HENNY JOHANSSON
IDÉ UR LUTHERSK BARNTIDNING

